

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Urto/6/2025
Identifikačné číslo spisu: 2025010024
Dátum vydania rozhodnutia: 12.11.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Petr Kaňa
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:2025010024.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kaňu a členov senátu JUDr. Jozefa Šutku a JUDr. Emila Dubňanského v trestnej veci odsúdeného M. K., v konaní o uznaní a výkone rozhodnutia, ktorým sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, na neverejnom zasadnutí konanom 12. novembra 2025 v Bratislave, o odvolaní odsúdeného M. K. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 7. októbra 2025, sp. zn. 3Ntc/9/2025, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku sa odvolanie odsúdeného M. K. z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „krajský súd“) rozsudkom zo 7. októbra 2025, sp. zn. 3Ntc/9/2025, postupom podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „zákon č. 549/2011 Z. z.“) uznal vo výroku o vine a vo výroku o treste odňatia slobody rozsudok Krajského súdu Wiener Neustadt z 21. marca 2024, sp. zn. 40HV 35/23k, právoplatný 5. septembra 2024, v spojení s rozhodnutím Najvyššieho krajského súdu Viedeň z 5. septembra 2024, sp. zn. 18Bs 213/24s s tým, že sa vykoná na území Slovenskej republiky, ktorým bol občan Slovenskej republiky M. K., nar. XX. Q. XXXX v G. J., trvale bytom A., Slovenská republika, toho času vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Sonnberg, Rakúska republika, uznaný vinným z trestného činu závažnej lúpeže podľa § 142 ods. 1 prvý prípad, § 143 ods. 1 druhý prípad Trestného zákonníka Rakúskej republiky, trestného činu zatajenia dokladov podľa § 229 ods. 1 Trestného zákonníka Rakúskej republiky, trestného činu ťažkej krádeže podľa § 127, § 128 ods. 1 č. 5, § 15 Trestného zákonníka Rakúskej republiky a trestného činu odcudzenia bezhotovostných platobných prostriedkov podľa § 241e ods. 3 Trestného zákonníka Rakúskej republiky, na tom skutkovom základe, že

I. M. O. a M. K. dňa 2. septembra 2022 v Ternitzi vo vedomej a úmyselnej spolupráci ako spolupáchatelia

1. násilím odcudzili T. Q. cudzie hnutelné veci, a síce batoh s peniazmi v hotovosti v hodnote 2 870,-

EUR, dva originálne zabalené mobilné telefóny a dva páry športovej obuvi s úmyslom neoprávnene sa obohatiť ich privlastnením, a to tak, že menovaného dvakrát udreli pästou do hlavy, nastriekali na neho dve plechovky korenistého spreja a zobrali mu batoh, pričom T. Q. jedného z páchatel'ov pevne uchopil, až kým tento nevytiahol vyskakovací nôž, a tým lúpež spáchali s použitím zbrane;

2. činom popísaným v bode I.1. zatajili doklady, s ktorými neboli oprávnení nakladať, a síce šesť azylových kariet, s úmyslom zabrániť ich použitiu v právnych úkonoch na preukázanie práva, právneho vzťahu alebo skutočnosti;

II. odcudzil, resp. sa pokúsil odcudzit' cudzie hnutelné veci s úmyslom neoprávnene sa obohatiť ich privlastnením, a síce

A) M. O., M. K. so samostatne odsúdeným Q. A. v striedavej účasti na vedomej a úmyselnej spolupráci ako spolupáchatelia v Salzburgu a na iných miestach dole uvedeným osobám, a síce

1. M. K. so samostatne odsúdeným Q. A. dňa 5. novembra 2022 DI B. L. pánske hodinky IWC v hodnote 8 600,- EUR, 200 izraelských šekelov (zodpovedá približne 56,- EUR) a 325,- EUR v hotovosti (skutok č. 3);

3. M. K. so samostatne odsúdeným Q. A. M. H. aktovku s hotovosťou 30,- EUR, peňaženkou, optickými okuliarmi, rôznymi kľúčmi, plniacim perom a tabletom značky Apple iPad 2 v celkovej hodnote cca 700,- EUR (skutok č. 5),

B) M. K. sám dňa 16. novembra 2021 vo Villachu ďalej uvedeným osobám peniaze v hotovosti a iné cenné predmety v neznámej celkovej hodnote - s pochybnosťou nepresahujúce 5 000,- EUR, a síce

1. B. I. a to tak, že prehľadal jeho batoh hľadajúc peniaze v hotovosti a cenné predmety;

2. K. T., a to tak, že prehľadal jeho cestovnú tašku hľadajúc peniaze v hotovosti a cenné predmety; pričom M. O. a M. K. sa týmto dopustili krádeže vecí v hodnote celkovo presahujúcej 5 000,- EUR:

III. M. K. so samostatne odsúdeným Q. A. doklady, s ktorými nebol oprávnený nakladať, a síce vodičský preukaz a cestovný pas M. H., ktoré sa nachádzali v jeho aktovke, v bode II. A) 3. uvedeným konaním zatajil s úmyslom zabrániť ich použitiu v právnych úkonoch na preukázanie práva, právneho vzťahu alebo skutočnosti;

IV. M. K. so samostatne odsúdeným Q. A. bezhotovostné platobné prostriedky, s ktorými nebol oprávnený nakladať, a síce bankomatovú kartu a kreditnú kartu M. H., ktoré sa nachádzali v jeho aktovke, v bode II. A) 3. uvedeným konaním zatajil s úmyslom ich použitia v právnych úkonoch,

za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 287 dní.

Zároveň Krajský súd v Trnave podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku a § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona rozhodol, že odsúdený M. K. bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu (odňatia slobody) s minimálnym stupňom strázenia.

Rozsudok bol doručený Krajskej prokuratúre v Trnave 10. októbra 2025 a odsúdenému M. K. 14. októbra 2025 (č. l. 174).

Proti tomuto rozsudku podal odsúdený M. K. (ďalej tiež „odsúdený“) odvolanie doručené Krajskému súdu v Trnave 21. októbra 2025.

Odsúdený v ňom namietal nezákonnosť a nespravodlivosť konania vedeného proti nemu v Rakúskej republike. Uviedol, že jeho osobná sloboda bola obmedzená 5. decembra 2022, pričom vyšetrovacia polícia ho krivo obvinila zo spáchania trestného činu lúpeže, hoci sa podľa vlastných slov na mieste činu vôbec nenachádzal. Priznal, že 16. novembra 2021 sa dopustil trestného činu krádeže v štádiu pokusu vo Villachu, avšak toto konanie oľutoval.

V priebehu konania bolo podľa neho zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu. Konanie

rakúskych orgánov prebiehalo v rozpore so zásadami spravodlivého procesu, pričom Rakúsku republiku označil za „neprávny štát“. Bol neprávom odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov rozhodnutím sudkyne K. K. vo H. G., ktoré je podľa jeho vlastných slov „v rozpore s kostolným poriadkom“.

Ďalej namietal postup svojej obhajkyne Dr. Q. P., ktorá si podľa jeho názoru neplnila svoje povinnosti, neposkytovala mu riadnu právnu pomoc a nevykonávala obhajobu v jeho záujme. Z tohto dôvodu požiadal aj o jej výmenu.

V rámci odvolania taktiež uviedol, že počas vyšetrovania došlo k viacerým procesným pochybeniam. Podľa jeho tvrdení nebola vykonaná rekognícia, nebol preskúmaný jeho mobilný telefón ani mu neodobrali daktyloskopické odtlačky, ktoré by mohli potvrdiť či použil nôž a kaser. Dôkazy predložené na hlavnom pojednávaní pochádzali od spoluobvinených, ktorí sú príbuzní, a podľa jeho slov ho do veci neprávom „zatiehli“.

Na záver vyjadril hlboké rozhorčenie nad spôsobom, akým podľa jeho názoru prebiehalo celé konanie, ktoré označil za odporujúce ľudskej dôstojnosti. Nesúhlasil s vydaným rozsudkom, ktorý považoval za rozporný so zásadami spravodlivého procesu. Na protest proti svojmu odsúdeniu vyhlásil dokonca 6. októbra 2023 hladovku v Sonnbergu. Tvrdil, že súd ho odsúdil nezákonne a na základe „lebo stará babka povedala“.

Opätovne zdôraznil svoje presvedčenie, že bol v Rakúskej republike neprávom odsúdený v dôsledku systematického porušovania zákona a ignorovania prezumpcie nevinoty. Žiadal o dôkladné prešetrenie celej veci a o zabezpečenie spravodlivého a zákonného procesu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) po zistení, že odvolanie odsúdeného je prípustné a bolo podané oprávnenou osobou (§ 15 ods. 5 zákona č. 549/2011 Z. z.) v zákonom stanovenej lehote (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie odsúdeného nie je dôvodné.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. súd rozhodne o tom, či sa rozhodnutie uzná a vykoná na neverejnom zasadnutí po písomnom vyjadrení prokurátora. Súd rozhoduje rozsudkom."

Podľa § 15 ods. 5 zákona č. 549 / 2011 Z. z. proti rozhodnutiu podľa odseku 1 je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený alebo prokurátor. Odvolaním nemožno napadnúť dôvody, pre ktoré bolo rozhodnutie vydané v inom členskom štáte. Odvolanie má odkladný účinok.

Podľa § 29 citovaného zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona sa použije Trestný poriadok.

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku proti rozsudku o uznaní cudzieho rozhodnutia je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený, prokurátor alebo minister spravodlivosti. Odvolací súd na neverejnom zasadnutí odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Ak odvolanie nezamietne, zruší napadnuté rozhodnutie a po doplnení konania, ak je potrebné, sám rozhodne rozsudkom, či sa cudzie rozhodnutie uznáva alebo neuznáva.

Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že krajskému súdu bolo 2. apríla 2025 doručené podanie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky číslo 5-MSSR-3211/2025/83/K10/AN z 27. marca 2025 obsahujúce kópiu žiadosti Spolkového Ministerstva spravodlivosti Rakúskej republiky č. 2025-0.105.264 z 20. marca 2025, osvedčenie vydané na základe čl. 5 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach,

ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahrňujúce pozbavenie osobnej slobody na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej len „rámcové rozhodnutie“) týkajúce sa odsúdeného slovenského občana M. K., nar. XX. Q. XXXX v G. J., a zápisnicu s vyjadrením odsúdeného M. K. spísanú 19. novembra 2024 v zariadení Sonnberg s rozsudkom Krajského súdu Wiener Neustadt z 21. marca 2024, sp. zn. 40 Hv 35/23k.

Na základe predmetného osvedčenia a rozsudku Krajského súdu Wiener Neustadt si krajský súd podľa § 15 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. vyžiadal od Krajskej prokuratúry v Trnave vyjadrenie. Podaním zo 6. mája 2025 prokurátorka Krajskej prokuratúry v Trnave vrátila spisový materiál krajskému súdu ako neúplný, keďže rozsudok Krajského súdu Wiener Neustadt z 21. marca 2024, sp. zn. 40 Hv 35/23k neobsahoval doložku právoplatnosti.

Z toho dôvodu krajský súd 13. mája 2025 požiadal Ministerstvo spravodlivosti Rakúskej republiky o zaslanie originálu rozhodnutia Krajského súdu Wiener Neustadt z 21. marca 2024, sp. zn. 40 Hv 35/23k, ktorý by mal obsahovať podpis príslušnej osoby, pečiatku súdu a doložku právoplatnosti a vykonateľnosti.

Po zaslaní predmetného rozhodnutia krajský súd zistil, že dátum uvedený v doložke právoplatnosti nezodpovedá dátumu právoplatnosti uvedenému v predloženom osvedčení. Z tohto dôvodu požiadal Ministerstvo spravodlivosti Rakúskej republiky o poskytnutie informácie k uvedenej nezrovnalosti. Po objasnení nezrovnalosti a správnom uvedení právoplatnosti rozhodnutia, krajský súd opätovne predložil vec na vyjadrenie Krajskej prokuratúry v Trnave.

Prokurátorka Krajskej prokuratúry v Trnave písomným podaním doručeným krajskému súdu 4. septembra 2025 navrhla uznať vo výroku o vine a vo výroku o treste rozsudok Krajského súdu Wiener Neustadt z 21. marca 2024, sp. zn. 40 Hv 35/23k, v spojení s rozhodnutím Najvyššieho krajského súdu vo Viedni z 5. septembra 2024, sp. zn. 18 Bs 213/24s.

Na základe vyššie uvedených skutočností krajský súd rozhodol o uznaní a výkone rozsudku Krajského súdu Wiener Neustadt z 21. marca 2024, sp. zn. 40 Hv 35/23k.

V rozsudku sa súd I. stupňa vysporiadal s relevantnými skutočnosťami potrebnými pre uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia. Po preskúmaní osvedčenia a rozhodnutia súdu Rakúskej republiky nezistil dôvody na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 zákona č. 549/2011 Z. z., a rozhodol aj o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky, keď odsúdeného zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Vzhľadom k tomu, že odsúdený v rámci odvolacej argumentácie ani neuplatnil námietky, ktorými by sa dovoľával výslovne existencie niektorého z dôvodov pre odmietnutie uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia, a ani odvolací súd v rámci vlastnej prieskumnej povinnosti v zhode so závermi v tejto otázke s napadnutým rozsudkom súd I. stupňa takéto dôvody nezistil, odvolací súd sa obmedzuje na odkaz na argumentáciu súdu I. stupňa k otázke splnenia podmienok na uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia obsiahnutú v odôvodnení napadnutého rozsudku, okrem nižšie uvedených (iných) postojov k niektorým čiastkovým otázkam, ktoré však majú výlučne charakter argumentačnej korekcie odôvodnenia napadnutého rozsudku (v ďalej uvedených otázkach) nemajúcej vplyv na vecnú správnosť jeho výroku.

V reakcii na odvoláciu argumentáciu odsúdeného, ktorej podstatou sú námietky smerujúce výlučne proti priebehu konania pred rakúskymi orgánmi a spochybňujúce zákonnosť a spravodlivosť rozhodnutia vydaného v Rakúskej republike, odvolací súd primárne zdôrazňuje dikciu už vyššie citovaného § 15 ods. 5 zákona č. 549/2011 Z. z., podľa ktorého „odvolaním nemožno napadnúť dôvody, pre ktoré bolo rozhodnutie vydané v inom členskom štáte“.

Odvolanie v konaní o uznaní a výkone rozhodnutia vydaného iným členským štátom totiž nie je

opravným prostriedkom určeným na spochybňovanie vecnej správnosti cudzieho rozsudku ani procesných postupov, ktoré k nemu viedli.

Odsúdený sa teda mylne domnieva, že v tomto uznávacom konaní môže úspešne dosiahnuť preskúmanie vecnej správnosti odsudzujúceho rozsudku vydaného justičnými orgánmi Rakúskej republiky alebo konania, ktoré mu predchádzalo. V uznávacom konaní sa totiž neposudzuje otázka správnosti cudzozemského rozhodnutia (ani) v otázke viny a trestu za skutky, pre ktoré bol odsúdený v Rakúskej republike. Posudzuje sa v ňom iba splnenie zákonných podmienok na uznanie účinkov cudzieho rozhodnutia na území Slovenskej republiky, pričom tento typ konania má výlučne nostrifikačný charakter. V inom vyjadrení to znamená, že účelom konania podľa zákona č. 549/2011 Z. z. nie je rozhodovanie vo veci samej, keď jeho účel je prísne limitovaný a obmedzený výlučne na posúdenie splnenia zákonom stanovených formálnych podmienok na uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia. Z toho vyplýva, že ani prvostupňový (krajský) súd nemal, a ani aktuálne odvolací (najvyšší) súd nemá oprávnenie posudzovať cudzie rozhodnutie vecne preskúmať, pričom odsúdený preskúmanie námietok uplatnených v odvolaní môže uplatniť výlučne v štáte pôvodu prostredníctvom tam dostupných opravných prostriedkov (v medziach právneho poriadku Rakúskej republiky).

Z tohto dôvodu odvolacie námietky odsúdeného vecne smerujúce proti odsudzujúcemu rozhodnutiu rakúskych orgánov nie sú ani vecne už svojou podstatou spôsobilé ovplyvniť záver o správnosti napadnutého rozhodnutia Krajského súdu v Trnave.

Súčasne zo spisového materiálu vyplýva, že odsúdený M. K. nesúhlasil so zaslaním rozsudku a iných podkladov, pretože má v Rakúskej republike lepšie podmienky pre výkon trestu odňatia slobody.

Ani nesúhlas odsúdeným vyjadrený v priebehu uznávacieho konania s výkonom aktuálne vykonávaného trestu odňatia slobody (v Rakúskej republike), po uznaní cudzieho rozhodnutia v Slovenskej republike, nevylučuje (resp. netvorí právnu prekážku pre) uznanie rakúskymi justičnými orgánmi požadovaného rozhodnutia v Slovenskej republike.

V korekcii argumentácie súdu I. stupňa odvolací súd primárne uvádza, že v tomto konaní bolo nesporne zistené, že odsúdený M. K. je štátny občan Slovenskej republiky, ktorý má aj (formálne) trvalý pobyt na území Slovenskej republiky (A.).

Súčasne z osvedčenia vyplýva, že odsúdený má byť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody v Rakúskej republike vyhostený na územie Slovenskej republiky, a to konkrétne na podklade rozhodnutia Spolkového úradu pre prisťahovalectvo a azyl z 19. januára 2024, č. 399885803/230517539, ktorým sa mu ukladá zákaz trvalého pobytu.

Vykonávajúci štát (Slovenská republika) je teda štátom, ktorého je odsúdená osoba štátnym príslušníkom a do ktorého bude vyhostená po prepustení z výkonu trestu na základe príkazu zahrnutého do označeného správneho (administratívneho) rozhodnutia nadväzujúceho na odsudzujúci rozsudok, ktorý je predmetom posúdenia v tomto uznávacom konaní.

Tým bola splnená podmienka pre uznanie tohto cudzieho rozhodnutia uvedená v § 4 ods. 1 písm. b) zákona 549/2011 Z. z., v dôsledku čoho je potom už irelevantné v podstate len odkazom na lustrácie zdôvodnené konštatovanie súdu I. stupňa o splnení (aj) podmienky uvedenej pod písm. a) uvedeného ustanovenia, t. j. že odsúdený má v Slovenskej republike (aj) obvyklý pobyt (ktorý však treba odlišovať od formálneho trvalého pobytu).

K argumentácii súdu I. stupňa k (absencii) dôvodu na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 písm. g) citovaného zákona však odvolací súd zaujíma iné než prvostupňovým súdom vyslovené stanovisko (v druhom odseku na str. 7 napadnutého rozsudku), v ktorom súd I. stupňa síce dospel k správneému záveru, že súhlas odsúdeného s odovzdaním výkonu rozhodnutia sa v posudzovanom prípade nevyžaduje, ktorý však nesprávne odvodzuje z § 6 ods. 3 písm. a) v spojení s § 6 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z.

Podľa § 16 ods. 1 písm. g) citovaného zákona súd rozhodne o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia, ak odsúdený neudelil súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia, hoci sa jeho súhlas vyžaduje.

V posudzovanom prípade z postoja vyjadreného v konaní odsúdeným je zrejmé, že tento neudelil súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia, v dôsledku čoho v kontexte naposledy citovaného ustanovenia vyvstáva otázka, či sa jeho súhlas vyžaduje.

Pokiaľ súd I. stupňa dospel k správne mu záveru, že súhlas odsúdeného sa v posudzovanom prípade nevyžaduje, v argumentácii nesprávne poukázal na dikciu § 6 ods. 3 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z.

Uvedené zákonné ustanovenie (§ 6) je totiž systematicky v zákone č. 549/2011 Z. z. obsiahnuté v rámci úpravy „Postupu slovenských orgánov ako justičných orgánov štátu pôvodu“ (§ 5 až § 11 zákona č. 549/2011 Z. z.), zatiaľ čo v posudzovanom prípade bol súd I. stupňa v pozícii vykonávajúceho justičného orgánu, v dôsledku čoho sa na jeho postup aplikuje právny režim ustanovení § 12 až § 20 zákona č. 549/2011 Z. z. (upravujúcich postup slovenských orgánov ako vykonávajúcich justičných orgánov) a nie ustanovenia § 6 až § 11 citovaného zákona (upravujúce postup slovenských orgánov ako justičných orgánov štátu pôvodu).

Správnosť záveru, že súhlas odsúdeného s odovzdaním výkonu rozhodnutia sa v posudzovanom prípade nevyžaduje, má však svoj podklad v samotnom „Rámcovom rozhodnutí Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii“, konkrétne v jeho článku 6, ktoré je nevyhnutné vykladať vo vzťahu k § 16 ods. 1 písm. g) zákona č. 549/2011 Z. z. (k uvedenej podmienke odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia) ako interpretačné pravidlo práve vzhľadom na absenciu vnútroštátnej právnej úpravy v rámci postupu súdov Slovenskej republiky ako vykonávajúcich justičných orgánov v zákone č. 549/2011 Z. z. k posudzovanej otázke.

Podľa článku 6 (Stanovisko odsúdenej osoby a oznámenie pre odsúdenú osobu) ods. 1, ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia

1/ Bez toho, aby bol dotknutý odsek 2, možno rozsudok spolu s osvedčením zaslať vykonávajúcemu štátu iba na účely jeho uznania a výkonu trestu so súhlasom odsúdenej osoby v súlade s právom štátu pôvodu.

2/ Súhlas odsúdenej osoby sa nevyžaduje, ak sa rozsudok spolu s osvedčením postupuje:

a) členskému štátu, ktorého štátnu príslušnosť má odsúdená osoba a v ktorom žije;

b) členskému štátu, do ktorého bude odsúdená osoba vyhostená po prepustení z výkonu trestu na základe príkazu na vyhostenie zahrnutého do rozsudku alebo justičného alebo správneho rozhodnutia, alebo akéhokoľvek iného opatrenia nadväzujúceho na rozsudok;

c) členskému štátu, do ktorého odsúdená osoba ušla alebo sa inak vrátila vzhľadom na trestné konanie vedené proti nej v štáte pôvodu alebo po odsúdení v tomto štáte pôvodu.

Aplikujúc uvedené na posudzovaný prípad, súhlas odsúdeného s odovzdaním výkonu rozhodnutia sa nevyžaduje pre splnenie výnimky uvedenej v článku 6 ods. 2 písm. b) rámcového rozhodnutia, pretože rozsudok, ktorý žiada uznať štát pôvodu (Rakúska republika), tento štát spolu s osvedčením postúpil členskému štátu (Slovenskej republike), do ktorého po výkone trestu odňatia slobody má byť odsúdený vyhostený (pretože je občanom Slovenskej republiky) na základe správneho rozhodnutia Spolkového úradu pre prisťahovalectvo a azyl z 19. januára 2024, č. 399885803/230517539, ktorým sa mu ukladá zákaz trvalého pobytu.

Ako však už bolo uvedené, hoci súd I. stupňa formálne nesprávne v argumentácii odkazoval na § 6 ods. 3 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z., uvedené pochybenie nemá akýkoľvek vplyv na vecnú správnosť posúdenia dôvodu pre odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 písm. g) citovaného zákona v tom závere, že uvedený dôvod na odmietnutie uznania a výkonu posudzovaného cudzozemského rozhodnutia neexistuje.

Sumarizujúc vyššie uvedené, keďže nebola zistená existencia žiadneho zákonného dôvodu na odmietnutie uznania a výkonu vyššie uvedeného rozsudku Krajského súdu Wiener Neustadt v zmysle § 16 zákona č. 549/2011 Z. z., súd I. stupňa zákonným spôsobom rozhodol o uznaní a výkone tohto rozhodnutia na území Slovenskej republiky vo vzťahu k trestu odňatia slobody, ktorý bol bez zmeny prevzatý z uznaného rozsudku.

Súd I. stupňa napokon správne rozhodol v súlade s § 517 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona o tom, že odsúdený bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Na podklade uvedeného preto odvolací súd, nezistiac žiadny dôvod pre zmenu výroku napadnutého rozsudku, odvolanie odsúdeného proti tomuto rozsudku podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie prijal senát jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.